Jurnalul unei călătorii astrale

On Aprilie 16, 2018

Transformă-ți realitatea într-o formă de artă, fiind unicul reper al unei presupuse unități vizuale despre cum trebuie gândită o viață care a învins timpul.

Am realizat cu mare drag lucrări ce au făcut înconjurul lumii, de-a lungul unui timp proiectat adesea în fantastic, în care încă vibrează nostalgia unei vieți trăită secole de-a rândul ca o culoare roșu-intens aruncată în nemurirea unei clipe de glorie. Viața mea, desfășurată spre ideea de autonomie estetică, reprezentând ideea de echilibru și armonie între părțile care compun un întreg, în afara noțiunii de kistch, este o operă care nu vibrează decât sub puterea amintirilor pe care le însuflețește privirile artistului, ca un fel de încercare de a străpunge întunericul unei lumi plastice printr-o suflare de gust ilustru.

În mod original, am scris mii de pagini ca să înțeleg viața din perspectiva creatorului care încearcă să modeleze o nouă realitate prin simpla reproducere mecanică a trăsăturilor cuiva etern, etalon al perfecțiunii, în freamătul unei așteptări crescânde a ceva ce este iminent, numai ca să mă înțeleg pe mine în ansamblul resorturilor adânci ale unei opere care se vrea, măcar în intenție, dezvoltată pe numeroase paliere stilistice. Nu mi-am închipuit că voi trăi mai mult decât numărul paginilor mele.

Frumusețea pe care am creat-o ca promisiune a alterității, de suspendare între plauzibil și ireal, între firesc și misterios, rezidă din acea discreție a imaginii pe care lumea o formează într-un univers infinit care, din perspectiva conștiinței ultime, este doar un vis. Forma vie a acestei frumuseți am extras-o din tratatele de pictură ale lui Leonardo Da Vinci, legat de faptul că sufletul artistului trebuie să fie oglinda care reflectă în mod obiectiv natura așa cum e ea, ca rezultantă timp-spațiu a patru factori cosmici: invariabilitate și rectitudine, perfecțiune și unitate.

Totul se poate întâmpla și totul poate fi narat și acceptat. N-am izbutit decât să mă izolez într-o lume a altor dimensiuni, a marginilor, în care credeam că ceea ce este normal nu-i altceva decât o excepție aparentă de la regulă, un amestec ciudat între realitatea enigmatică în care fiecare lucru este însuși contrariul său și dialogul aprins cu un Dumnezeu ce-și închipuie că poate fi văzut oriunde și în orice. Singurul punct de plecare al unei opere bogate, stimulat de o cauză vitală, este viziunea unui drum fabulos fără întoarcere.

Leadership: Una din direcțiile tale de evoluție este de a aborda o operă de artă dintr-o perspectivă estetică marcată de credința într-o realitate supremă?

Credința în ceva mai înalt este puternic legată de curajul de a nu renunța la ceea ce ești și crezi, transpus într-o operă desăvârșită, o țesătură fină de trasee liniare care acoperă întreaga suprafață a timpului. Opera zidindu-se în tine, de parcă timpul a făcut o buclă ori s-a prins în nodul unei corzi stelare dizolvate într-o acuarelă vivantă, o simplă problemă de gust față de o altă formă artistică, marcată printr-o perfectă simetrie bilaterală între certitudine și enigmă, trimite dincolo de imaginea lumii vizibile, spre meleagurile spiritualității pure și a trăirilor mistice.

Iar dacă o asemenea operă încă uimește prin prezența vie a unei istorii care transcende timpul, în care începutul albului luminii absolute țese tremurat aparențele lumii fenomenale, nu-mi rămâne decât să mă opresc o clipă la Holofernes, generalul lui Nabucodonosor care a fost deosebit de crud cu evreii. A fost sedus și ucis de frumoasa Judith, spre a-și răzbuna poporul asuprit. Judith Slaying Holofernes.

Aici mă vindec de durerea a cărei greutate o simt apăsând pe imaginea coerenței mele, a propriei povești, cuprins de sentimentul că sunt la egal cu talentul pictorului Artemisia Gentileschi prin natura minții cu care trebuie să obțin o înțelegere cu timpul, aceeași înzestrare cu care este hărăzită ființa divină într-o reprezentare a lui Dumnezeu uitându-se în oglindă.

Suprema realitate care m-a format ca om este dialogul desfășurat între un artist bine pornit pe drumul consacrării și parcurgerea unui timp și spațiu nemărginit, manifestându-se activ prin rememorarea sau plăsmuirea unor imagini care captează momentul trecător în favoarea unor imagini din viața de zi cu zi.

Leadership: Imaginea care te inspiră spre a face artă se formează din alegerea pe care o faci o faci în cazul unei duble direcții?

Abordarea artei, ca mesaj transparent al unei realități mai cuprinzătoare, păstrând taina inspirației mereu la limita dezvăluirilor, trădează ceva din conștiința unui om care își creează tiparele de scop din revelarea unor conexiuni la distanță cu lumile posibile ale teoriilor artei, în concepția referențialității imaginii vizuale care implică asemănarea cu modelul unor personaje sau evenimente ce au schimbat crucial istoria.

În viață, ca și în artă, culoarea personalității pălește tot mai mult în fața acelor conștiințe creatoare ce își fac un rost din înțelegerea responsabilă a faptului că spațiul de observație trebuie colonizat de adevărurile sau aparențele trecutului. Sângele materiei din care e făcută arta se prelinge dincolo de împlinirea unei nevoi universale, spre o cauză vitală: transformarea omului într-un destin care nu se pierde în negura veacurilor.

Așadar, imaginea care m-a inspirat să fac artă, în ansamblul resorturilor adânci ale gândiri ce invită la respectul expresiei aplicată în orice convenție, s-a format din alegerea pe care am făcut-o în cazul unei duble direcții: reproducerea trecutului dintr-o perspectivă diferită și redarea perfectă a realității dintr-o perspectivă creatoare de semnificații general-umane.

Artistul intotdeauna alege culorile tabloului din care păstrează 2-3 mostre ca amintire a începutului de drum. Mi-am continuat călătoria spre o destinație necunoscută într-un destin de cuvinte care își schimbă forma și se leagă între ele după anumite reguli, în căutarea înțelegerii adânci a întregului din care cândva am făcut parte. Nu-mi este suficient doar să fi existat, trebuie să-mi fie și dor de mine. Roșul și albastrul au rămas tot timpul în inima mea.

Totul se poate relua oricând, de oricâte ori. Promisiunea universului este transpunerea dreaptă a cuvintelor din cartea vieții mele într-o lume a artei, într-o expresie a timpului dintr-un continuum al nemuririi: "Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce".

Leadershipul este imaginea pe care ți-o construiești din transformarea ta într-un destin care nu se pierde în negura veacurilor.

Jurnalul unei călătorii astrale surprinde triumful în posteritate al artistului care știe să exprime foarte bine absolut tot ce știe toată lumea, dar pe care lumea nu o poate face.

Source: https://neculaifantanaru.com/jurnalul-unei-calatorii-astrale.html